

Arrest

nr. 51 343 van 19 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2010.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Sri Lanka, meerbepaald uit Jaffna. U bent een Tamil en Hindoe.

U verklaarde dat uw ouders u op zevenjarige leeftijd naar een “Estate” in Hatton stuurde. Daar zou u bijna tot aan uw vertrek uit Sri Lanka in 2010 hebben gewoond.

U huwde in Sri Lanka met een Tamil vrouw die de Indische nationaliteit had, met wie u twee kinderen hebt. U vermoed dat uw vrouw en kinderen nu in India zijn.

U zou in het jaar 2009 tweemaal zijn gearresteerd door de Sri Lankaanse overheid.

U werd op 10 juli 2009 een eerste keer gearresteerd op verdenking van betrokkenheid bij de LTTE en omdat uw identiteitskaart, uitgegeven in 1992 en tien jaar geldig, was verlopen. Op 26 augustus 2009 werd u vrijgelaten.

Op 14 november 2009 werd u een tweede maal opgepakt. U zou worden vrijgelaten nadat u geld zou betalen. U kocht zich uiteindelijk vrij op 21 november 2009.

Nadien ging u naar Neercolombo waar u in een huis van de smokkelaar verbleef. Via die smokkelaar vertrok u op 2 juli 2010 uit Sri Lanka. U reisde via Abu Dabi, naar Ethiopië en via Congo naar België waar u op 15 september 2010 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een geboorteakte neer, evenals een medisch attest."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Sri Lanka diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. Evenmin maakt u aannemelijk dat u, bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka, alsnog zulk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Vooreerst stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat de chronologie van uw beweerde arrestaties in Sri Lanka niet correct is.

U verklaarde dat zowel de eerste arrestatie van 10 juli 2009 als de tweede arrestatie van 14 november 2009 plaatsvonden vóór de presidentsverkiezingen van 2009 waarbij Rajapaksa als president werd (her)kozen (zie gehoorverslag CGVS p.12).

Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, dat de presidentsverkiezingen in Sri Lanka pas in januari 2010 werden gehouden, dus ná uw beweerde arrestaties in 2009.

Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast stelt het CGVS vast dat u verklaarde verdacht te worden van betrokkenheid bij de LTTE.

Het is niet aannemelijk dat de Sri Lankaanse overheid u enerzijds effectief zou verdenken van betrokkenheid bij de LTTE en u anderzijds tweemaal zou vrijlaten na te zijn opgepakt, ook al gebeurde dat met betaling van smeergeld.

Bovendien is het evenmin aannemelijk dat u het risico zou hebben genomen om Sri Lanka te hebben verlaten met een paspoort waarop uw eigen naam en eigen geboortegegevens zouden staan terwijl u verder ook uw geboorteakte op zak (handbagage) had bij uw vertrek uit Sri Lanka via de internationale luchthaven nabij Colombo.

Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder legde u geen enkel document neer ter staving van uw asielrelaas.

U legde geen document neer dat naar uw arrestaties verwijst, u legde geen document neer dat uw verblijf in een "Estate" in Hatton staat, u legde geen documenten neer die een eventueel probleem in die "Estate" zou staven en u kon zelf ten slotte ook niet verwijzen naar enig ander incident in Hatton om daar de situatie te schetsen. U verklaarde zelfs geen weet te hebben van andere incidenten in Hatton, hetgeen volgens u een toeristische regio is (zie gehoorverslag CGVSp.12).

Daarbij merkt het CGVS ook op dat u geen enkel document ter staving van uw reis naar Europa kan voorleggen zodat het voor het CGVS niet duidelijk is wanneer u Sri Lanka werkelijk hebt verlaten.

Dat u geen contactgegevens hebt om eventueel documenten ter staving te laten bezorgen, is eveneens weinig aannemelijk. U verklaarde dat u uw telefoontoestel met gegevens was verloren (zie gehoorverslag CGVS p.3 en 5).

Dat neemt niet weg dat het bevreemdend is dat u geen andere manieren zou hebben om uw familie, al dan niet rechtstreeks, te contacteren of dat u geen enkel nummer van buiten zou kennen.

U legde een geboorteakte neer ter staving van uw asielaanvraag. Dit document bevestigt weliswaar uw identiteit en geboorteplaats, maar niet meer dan dat.

U voegde eveneens een medisch attest toe aan uw dossier. Dat attest geeft aan dat u letsels hebt, maar kan geen zekerheid geven over de oorzaak van deze letsels.

Ten slotte merkt het CGVS hierbij op dat u in Sri Lanka over een identiteitskaart beschikte, uitgegeven in 1992 en tien jaar geldig (zie gehoorverslag CGVS p.4 en 8).

Het is echter weinig aannemelijk dat u sinds 2002, met een verlopen identiteitskaart en zonder licentie in Hatton zaken zou hebben gedaan in textiel, meerbepaald het ophalen van stoffen in Colombo en doorverkoop in Hatton.

Bij confrontatie met deze vaststelling, beweerde u dat u niet tot Colombo stad reisde, maar slechts tot in Avisaville kwam.

Echter neemt dit niet weg dat het weinig geloofwaardig is dat u in die regio rondreisde en zaken deed zonder een geldig identiteitsdocument, des te meer gezien uw "Tamil zijn" en de oorlog die in die periode gaande was in Sri Lanka.

Wat er ook van zij, uit de richtlijnen van het UNHCR "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka" (dd.5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op "LTTE".

De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal "IDP's" die zich in de vluchtelingenkampen bevinden te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met "LTTE" in 'High Security Camps' blijven.

In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een Tamil, oorspronkelijk afkomstig uit het noorden, niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming.

Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de kandidaat-vluchteling aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot een van de door het "UNHCR" opgesomde risicoprofielen behoort.

Personen die verdacht worden van banden met "LTTE", zoals u in uw geval trachtte aan te tonen, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de kandidaat-vluchteling daadwerkelijk banden heeft met "LTTE" en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming.

Zoals hierboven reeds werd uiteengezet heeft u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorgehouden profiel van verdachte van betrokkenheid bij de LTTE.

Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

Waar het verzoekschrift eveneens een beroep tot schorsing van tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing instelt (zie p. 1), wijst de Raad erop dat de Raad krachtens artikel 39/2 van de voormelde wet van 15 december 1980, de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen of vernietigen.

Dit artikel, noch enige andere bepaling geeft aan de Raad de bevoegdheid om deze beslissing te schorsen.

Bovendien merkt de Raad op dat overeenkomstig artikel 39/70 van de voormelde wet van 15 december 1980, het indienen van een beroep tegen de bestreden beslissing de uitvoering ervan opschort.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 2 november 2010 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en van de artikelen 2 en 3 EVRM.

Hij laat gelden dat hij duidelijk te kennen heeft gegeven dat de Sri Lankaanse autoriteiten hem bedreigen omdat hij gehuwd is met een vrouw behorende tot de Tamil-etnie, en verklaart dat hij zijn verhaal "zo veel als mogelijk met documenten heeft proberen te staven". Hij vervolgt "Waarom de beslissing hier geen melding van maakt, is dan ook een raadsel voor verzoeker" (zie het verzoekschrift, p. 3).

Ook duidt verzoeker de commissaris-generaal ten kwade deze laatste gebruik heeft gemaakt van een stijlclausule en voert aan dat hij zijn beslissing niet afdoende gemotiveerd heeft.

Verder stelt verzoeker dat de FOD Buitenlandse Zaken de veiligheidssituatie in Sri Lanka "recent" nog heeft beschreven als kritiek gelet op de nasleep van het gewapende conflict tussen het Sri Lankaanse leger en de Tamiltijgers en stelt dat de Sri Lankaanse overheid systematisch jacht maakt op mensen, zoals hij zelf, die direct of indirect betrokken waren bij de gewapende strijd.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te schorsen, minstens te vernietigen.

3.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg,

uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Aangaande de aangevoerde schending van artikel 2 en 3 EVRM, wijst de Raad erop dat deze artikelen inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a en b van de voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad verwijst naar zijn argumentatie sub 3.5.

3.4. Voorts benadrukt de Raad dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

Verzoekers bewering dat de commissaris-generaal zich beperkt heeft tot een stijlclausule en zijn beslissing niet afdoende gemotiveerd heeft, is gelet op wat sub 1.2. uiteengezet is, onjuist. Zo leest de Raad in de bestreden beslissing dat de chronologie van verzoekers beweerde arrestaties in Sri Lanka niet correct is, dat het niet aannemelijk is dat de autoriteiten hem tweemaal zouden hebben vrijgelaten indien hij verdacht werd betrokken te zijn bij de LTTE en dat het evenmin aannemelijk is dat verzoeker zijn land verlaten heeft met een paspoort waarop zijn eigen naam en geboortegegevens vermeld staan terwijl hij een geboorteakte op zak had, dat verzoeker geen enkel document ter staving van zijn relaas heeft voorgelegd, en dat de situatie in Sri Lanka sinds 19 mei 2009 gevoelig verbeterd is met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op LTTE.

De commissaris-generaal heeft aldus omstandig uiteengezet waarom van verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd.

Zo verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt dat de beslissing geen melding heeft gemaakt van zijn verhaal dat de Sri Lankaanse autoriteiten hem bedreigen omdat hij gehuwd was met een vrouw behorende tot de Tamil-etnie, stelt de Raad vast dat verzoeker noch op de vragenlijst van 27 september 2010 (zie stuk 6 in het administratief dossier, p.20), noch tijdens zijn verhoor op 14 oktober 2010 op het Commissariaat-generaal, daarvan melding heeft van gemaakt.

Hij heeft enkel verklaard dat hij gearresteerd werd omdat hij ervan verdacht werd banden te hebben met de LTTE en omdat de geldigheidsduur van zijn identiteitskaart verstreken was (zie verhoorverslag van 14 oktober 2010, p. 10). Waar het niet vermelden in de bestreden beslissing van iets wat door verzoeker bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal nooit gezegd is geweest, "voor verzoeker een raadsel is", is dit voor de Raad een evidentie.

Aangaande verzoekers stelling dat hij zijn verhaal zo veel als mogelijk met documenten heeft proberen te staven, merkt de Raad op dat verzoeker buiten een geboorteakte en een medisch attest, in tegenstelling tot wat hij beweert, geen enkel document tot staving van zijn asielrelaas heeft voorgelegd; de bestreden beslissing vermeldt woordelijk: geen document dat naar zijn arrestaties verwijst, geen document dat zijn verblijf in een "Estate" in Hatton staakt, geen documenten die een eventueel probleem in die "Estate" zouden staven, en geen document ter staving van zijn reis naar Europa.

Zijn bewering dat *"hij zijn verhaal zo veel als mogelijk heeft proberen te staven met documenten"* (zie het verzoekschrift, p. 3) doet de waarheid geweld aan.

Daarenboven ondermijnt het niet voorleggen van mogelijke stavingstukken, zonder hiervoor een afdoende verklaring te geven, de geloofwaardigheid van verzoeker.

De documenten die verzoeker wel heeft neergelegd, namelijk een geboorteakte en een medisch attest, zijn zijn relaas niet tot steun en doen geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. De geboorteakte bevestigt inderdaad enkel zijn identiteit en geboorteplaats -en niet meer dan dat-, en het medisch attest kan, zoals in de bestreden beslissing terecht te lezen valt, geen zekerheid geven over de oorzaak van de erin vermelde letsels. Verzoeker weerlegt dit overigens niet.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen antwoord biedt op de overige motieven van de bestreden beslissing waardoor deze dan ook staande blijven.

De Raad verwijst naar deze motieven sub 1.2. en schaar er zich achter.

Gelet op wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen. Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Aan verzoekers asielrelaas kan geen geloof worden gehecht.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

3.5. In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de feiten die hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, wordt herhaald dat dit relaas ongeloofwaardig is. Een ongeloofwaardig relaas kan evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a en b van de voormelde wet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling.

Het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst zoals "recent beschreven door de FOD Buitenlandse Zaken" volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming; dit risico moet in concreto worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van voormelde wet van 15 december 1980.

De subsidiaire bescherming, voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE